

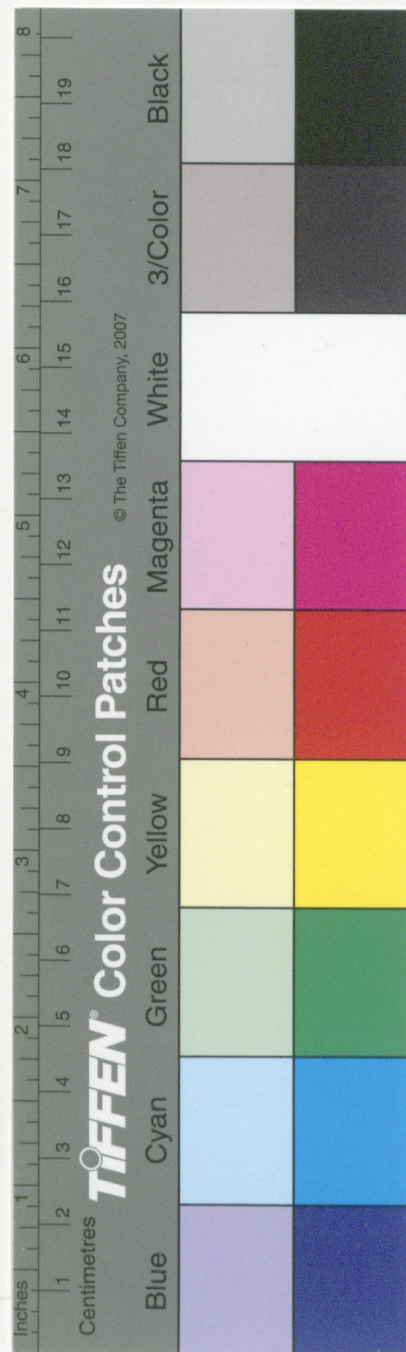
51. När solen i väster sig sänker.
(Shenäs: Skäldö)

141

1. När solen i väster sig sänker bak Hammarby skogar ah
Gällt och turen smäddas där blänker på himmelen rödble-
a pärl, då lyf jag min julle, då är jag så nöjd, då
klappar mitt hjärta en glädje och föjd för Hulda, min
Hulda, för Hulda, min Hulda, för Hulda min älskade vän.

2. Jag har inga söner i världen,
jag älskar och älskas igen.
Vid hemmet, den tuffiga händer,
står Hulda min älskade vän.
Och när som hon kommer, då är jag så nöjd
då klappar mitt hjärta en glädje och föjd
för Hulda

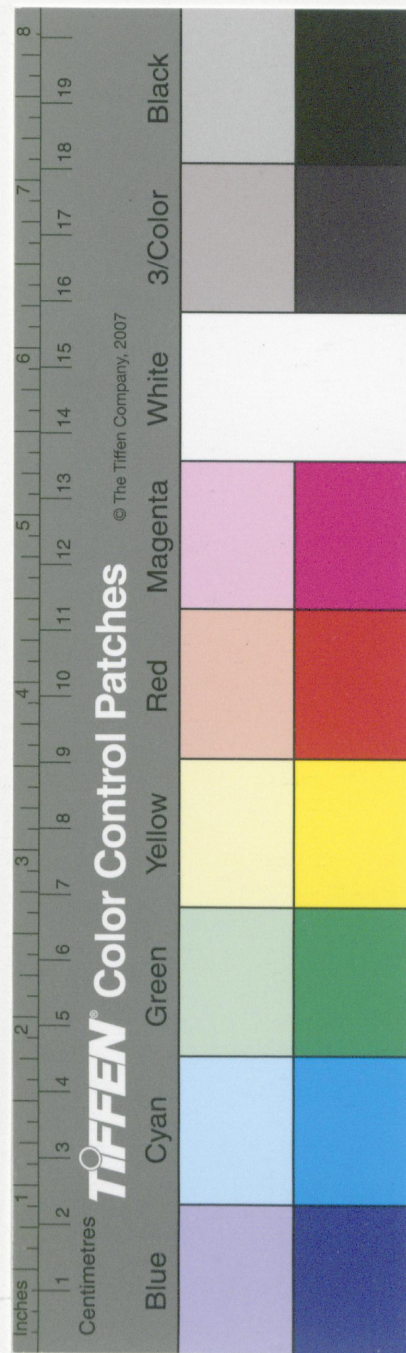
3. Men om hon mig skulle be daga,

142
 då i världen jag ensam för gå,
 Var dag skall jag sucka och klaga,
 ingen tröst jag av någon kan få.
 O Hilda, jag reser så långt bort pår dig,
 på jorden, jag lever, der träffar ej mig.
 För Hilda

4. Men om du vill bli en minnaka,
jag lovar dig kärlek och Tro.

5. Når Engen der lyst som tolen
 avst mig så kært, innerligt.
 Och Hulda hun nykka' på kjolen
 men sa i: "Byg dej inde om elikt.
 Nej Pelle, min Pelle, jeg ålæsker blot dig,
 ingen anden i verden, aak nej, aak nej,
 ej Oka, ej Peter, ej Jøns ork hans getter.
 Nej Pelle, min Pelle, du er min, jag er din."

6. Förren året har lupit till ända
 i brudstolde gången de hö,
 Hur än de i världen sig vända,
 tycks lykan framför dem jämnt stå.
 Lina Kuller och Pellar i mängd de nu ha,
 och Kulla, hon tjungar vid aggen så bra;
 "Ej Ola, ej Peller, ej Jons och hans getter,
 nej Pelle, min Pelle, du är min, jag är din."

